

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno V. usque ad X.

Luxemburgi, 1748

CCIV. Beatus Joannes Franciscus Regis Societatis Jesu Prexbyter
Confessorum Canonici adscribitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75393)

- † Ego Vincentius Tit. S. Petri in Monte Auro Presb. Card. Bichius.
 † Ego Joseph Tit. S. Thome in Parione Presb. Card. Firrao.
 † Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.
 † Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.
 † Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Cecilie.
 † Ego Dominicus SS. Quirici, & Julitte Presb. Card. Riviera.
 † Ego Marcellus Tit. S. Marie in Ara Celi Presb. Card. Passari.
 † Ego Petrus Card. Aldrovandus Tit. Sancti Eusebii.
 † Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Picri.
 † Ego Josephus Tit. S. Pudentiane Presb. Card. Spinellus.
 † Ego L. S. Maria in Via Lata Prior Decanorum Card. de Alteriis.
 † Ego Carolus S. Agathe in Suburra Diaconus Card. Columna.
 † Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.
 † Ego Alexander S. Marie in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.
 † Ego Nicolaus S. Marie ad Martyres Diaconus Card. Judice.
 † Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
 † Ego B. SS. Cosma & Damiani Diaconus Card. Ruspulus.

Loco ✠ Plumbi.
 Antonius Card. Pro-Datarius.
 F. Card. Oliverius.
 VISA DE CURIA
 N. Antonellus.
 J. B. Eugenius.
 Registrata in Secretaria Brevium.

CCIV.

Beatus Joannes Franciscus Regis Societatis Jesu Presbyter Confessorum Canonici adscribitur.

CLEMENS PP. XII.

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.
 Sublimem montem Christiane sanctitatis, & perfectionis quinam ascendunt:

inde altius ad Dei visionem progressuri.

S. 1. **A**D sublimem sanctitatis montem, in quo Christus Dominus sedens, Discipulos suos seorsim a judaïcis turbis evocatos, Christiane sapientie præcepta edocuit, ex omnibus gentibus, & tribubus, & populis, & linguis, spe firmi, fide robusti, charitate ardentes, gratia, & virtute divina ascenderunt. Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna, & lavantes stolas suas, & dealbantes eas in sanguine Agni, intra densissimam nubem, & imperferutabilis divinitatis caliginem ingressi sunt, ubi divinus Moyses Deum Patrem alloquitur, & ad ejus dexteram sedens, & compatiens infirmitatibus nostris interpellat pro nobis. Huc autem accedere non audeat

carnalis Judæus, sed intra terminos, & septa legalium præceptorum se contineat, & longe ab ima montis parte fumum, caliginem, & ignem, fulgura, & tonitrua, sonitum, & clangorem tubarum, gloriam Domini, hoc est magnalia gratiæ suæ, & prodigia Sanctitatis admiratione simul, & terrore percussus prospiciat. Procul hinc omnis impurus, & profanus, omnis fera bestia, & animal immundum, ne loci sanctitatem sanguine fædet, vel impuritate contamineat. Foris canes, & venefici, impudici, & homicidæ, & idolis servientes, & omnis, qui amat, & facit mendacium. Accedant autem, qui vitalibus aquis in sacro fonte renati, vel purgati Sacramento Pœnitentiæ, amici sunt stolis candidis, accedant, sed solutis antea calcamentis ex corio mortuorum animalium, nempe mortuis relictis operibus, quia terra sancta est. Arcta est via, arduus, atque angustus est limes, & nemo tutus per eam ingreditur & ad culmen securus pertingit, nisi vestigiis insistant Christi Domini clamantis, & dicentis: *Si quis vult venire post me, tollat crucem suam quotidie.* Ambulandum est igitur vestigiis paribus, & æmula ingressione nitendum; quia non est major Domino suo servus, nec liberatore liberatus, & qui cupimus esse Christiani, debemus quod Christus dixit, & fecit, imitari, ut respondeat ad fidem nominis sectatio veritatis. Aspera, & laboriosa hac via incescit fortis Dei miles Joannes Franciscus Regis, qui accinctus robore, & in spiritu ambulans, calcatis desideriis carnis, & passionibus hujus temporis fortiter toleratis, per tribulationes, ac contumelias, per labores, & angustias, in orationibus, in jejuniis, in vigiliis ad montis evasit fastigium, aspiciens in auctorem fidei, & consummatorem Jesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta. Nos autem, qui superna dignatione commissum est fidem Dei plebem in viam salutis dirigere, Beatum Dei Servum, qui ad locum latitudinis per labores, & angustias transivit, qui ad celestem patriam per hujus mortalis vitæ tribulationes, & arumnas pervenit, in Sanctorum numerum solemniter ex veteri more, & instituto Romanæ Ecclesiæ hodierna die adscripsimus, ut ejus propositis virtutibus, & apud Deum suffragantibus preces, per merita unius divini mediatoris Jesu Christi nostra adjuvetur infirmitas, excitetur spes, roboretur fides, accendatur charitas; Itaque Beati Dei Servi, qui in cœlis jam a Deo coronatus est, triumphum in terris spirituali læticia exultantes in Domino celebremus, sed ita celebremus, ut ejus labores, fidem, charitatem, sanctæque res gestas intueamur. Celebremus ergo triumphum, laudemus victoriam, ut illius amemus virtutes, ut laboriosam vitam, sanctamque conversationem, quam breviter populis, pro nostro Pastoralis sollicitudinis officio annunciamus, sedulo imitemur; & illius exemplo dirigatur via nostra in conspectu Domini. Augusta est, spinosa est, dura est, sed talibus, tamque multis transeuntibus lenis facta est. Transiit prior ipse Dominus, transierunt Apostoli intrepidi, postea Martyres, pueri, mulieres, puellæ; transiit novissime Beatus Joannes Franciscus: ejus ergo non timeamus laboriosam vitam sequi, si ejus pramium cupimus, si locum, si patriam desideramus.

S. 2. Joannes Franciscus Regis pueritia inter suos mira innocentia exacta, positaque opera ediscendis primis lingue latine rudimentis in Opidulo Galliæ Narbonensis, cui nomen Fons coopertus, ubi pridie Kalendas Februarii anno millesimo quingentesimo nonagesimo septimo natus est, Biterras mittitur, ut in gymnasio Societatis Jesu studiorum cursum abolveret. Enituit statim inter æquales eximia adolescentis virtus; nam otium, & improborum consuetudinem, velati

ad quam nullus coinquatus ingreditur.

Arcta ad illum via est.

Joannes Franciscus Regis hanc viam fortiter ingressus, ad illius montis fastigium evasit.

dignus proinde, cui Sanctorum honores decernantur,

Se cuius triumphum Fideles celebrent, & insignes virtutes imitentur.

Ortus ejus, pueritia adolescentis sancte traducta.

Sub B. Virgini-
nis tutela ba-
ptismalem in-
nocentiam,
& virginita-
tem illiba-
tam custodit.

Devotio erga
Angelum
Custodem,
cujus ope a
vitæ discrimi-
neliberatur.

Zelo erga so-
dales proludit
adolescens
Apostolicis
Missionibus.

Societatem
Jesu ingredi-
tur, atque
omni virtute
refulget.

In Schola-
rum ministe-
rio discipu-
los ad Sancti-
tatem incen-
dit.

Sacerdotio
initatus ju-
vandis mori-

pestem declinans, non vetitis modo voluptati-
bus, sed etiam juvenilibus ludis abstinuit, &
quod a literarum studio supererat temporis,
fundendis ad Deum precibus, piis legendis li-
bris, ferendis de Deo, divinisque rebus, ser-
monibus, visitandis templis, Sanctorumque me-
moriis impendebat.

§. 3. Ut vero nec illecebris caperetur sæculi,
nec diaboli superaretur insidiis, nec demum
pravis commoveretur exemplis, sed partam ba-
ptismo gratiam, & illibatam virginitatis florem
servaret, Virginem Mariam Matrem Domini
pio semper coluit affectu, ut hinc sumeret
exempla vivendi, ubi tanquam in speculo,
species castitatis, & forma probitatis refulget.
Nam potenti Matris Dei apud æternum filium
Redemptorem nostrum patrocinio confusus, mi-
nime dubitabat a Deo impetraturum, ut cur-
renti sibi per arduas virtutum semitas id, in
quo humana conditio ab infirmis viribus suis
desoluta languescit, superna Dei gratia suffice-
ret, & quod non posset infirmitate humana,
assequeretur virtute divina.

§. 4. Angelum quoque sui custodem religio-
so cultu prosequutus est, ad Beati Spiritus clien-
telam eo fidentius confugiens, quod certo sibi
persuaserat, se a Dei offensa, & æterno ani-
mæ interitu illius cœlesti opera, & internis mo-
nitis, divina annuente misericordia, & Chris-
ti adjuvante gratia, liberatum iri, quia casu
quodam, qui ei adhuc puero contigit, plane
comptum habebat Sancti Angeli tutelarum
præsidio se ab instanti mortis periculo ereptum
fuisse.

§. 5. At enim probo adolescenti non satis
visum est Deum colere, Deiparam, aliosque
Sanctos pie venerari, & florentis ætatis, & muni-
di calcatis blanditiis, toto animo sectari virtutem;
nisi etiam plures ex sodalibus suis raperet ad Deum,
quem ex toto corde, & tota mente sua amabat.
Itaque alios a juvenili licentia, vel noxia levitate
abduxit, alios ad virtutem impensius sequendam
invitavit, ex omnibus sex electis, quibuscum, præ-
scripta sibi vivendi forma, ab ea, quæ a Clericis
in Seminariis servari solet, non dissimili, Sanctum
Sodalitium pietatis inivit. Talibus præcla-
ræ virtutis initiis proludit ad Apostolicum sacra-
rum missionum opus, jam tum in omnibus ju-
venilibus actibus prædiscens Deum solum quære-
re, & salutem animarum procurandæ intentam men-
tem, & devotum Deo pectus habere.

§. 6. Decimum & nonum ætatis suæ annum
agens Societatem Jesu ingressus est, ubi nun-
quam interrupto cursu, per altas Christianæ per-
fectionis semitas, ad Deum contendens, humili-
tate, odio sui, contemptu mundi, paupertatis
amore, orationis assiduitate, divinæque gloriæ stu-
dio, ceterisque Christianæ Religionis virtutibus,
iis ipsis, a quibus in pietatis decurrendo studio
institui quærebat, admirationi, atque exemplo
fuit.

§. 7. Postea autem demandato sibi humanas
litteras edocendi munere, teneros adolescentium
animos, non tam literarum scientia, quam pie-
tate in Deum imbuendos curabat. Itaque sæpe de
diligendo Deo, de obeundis Christianæ vitæ of-
ficiis, fugiendoque peccato, & privatim, & pu-
blice cum discipulis sermonem habebat: quæque
in Scholis ex ethnicorum libris explicari solent,
quæque ab adolescentibus scribi, tractarique, exer-
citii causa, consueverunt, huc referebat omnia,
ut eorum animos, non modo eruditione ex-
cultos, sed etiam probos, sanctosque efforma-
ret: Quod tam diligenti cura, & tam uberi fruc-
tu per septennium explevit, ut ejus discipuli a
ceteris gravitate morum, vitæque innocentia dif-
cernerentur.

§. 8. Ad Sacerdotii sublime fastigium præ ani-
mi modestia reluctans, atque invitatus, Superio-

rum jussu ascendit: Sacerdos autem factus, co-
gitans quomodo Deo placeret, cum plane intel-
ligeret nullum certiorum gradum ad Dei amo-
rem esse, quam hominis erga hominem charita-
tem, totum se sublevandæ egentium inopiæ, &
procurandæ animarum salutis devovit.

§. 9. Nemo hominum erat, quem ampla ejus
non complecteretur charitas, potissimum tamen
pauperum curam gerebat, sequens Christi Domi-
ni exemplum, qui, ut humanam superbiam retun-
deret, cum ad sanandum Reguli filium, illius
domum rogatus ire noluisse; ad Centurionis Ser-
vum, non invitatus ire paratus fuit. Ita ejus Ser-
vus spiritu Dei plenus, qui super humiles requie-
scit, & humilibus dat gratiam, vili, atque humili
plebi se præbebat, & pauperibus, magisque indigen-
tibus ferebat auxilium, spectabatque in homi-
nibus imaginem, qua ad Dei similitudinem faci-
ti sunt, & pretium magnum, quo redempti sunt,
non autem honores, & divitias, & pompas, &
vanitatem Sæculi.

§. 10. Intimis igitur animi sensibus, & totis
charitatis visceribus, cum pauperum angustias
cerneret, commovebatur. Nullum genus erat ca-
lamitatis, quod non sublevaret; nullus æger, cui
non succurreret; nullus miser, cui opem non
ferret: alios verbis consolabatur, aliis opere sub-
veniebat. His natum, atque inserviendis additum
se putabat, his diurnam, nocturnamque operam
in ergastulis, in nosocomiis, in eorum casis præ-
stabat: duos præsertim ægros, seu potius homi-
num cadavera, quæ feditate morbi, & maleolen-
ti odore omnes a se averterant, ipse adivit, solat-
us est, & omni officiorum genere fovit: miracula,
& prodigia, fere non in aliorum, quam in paupe-
rum gratiam, atque in miserorum auxilium patra-
re videbatur.

§. 11. Despectis insolentis vulgi ludibriis, &
puerorum exhibitionibus, visus est per mediam
urbem, & confertas populo vias ire onustus stram-
entorum fascibus, quos emendicando paraverat,
ut ægotantibus egenis lectum sterneret.

§. 12. Cessante commercio, cum languescerent
artes, & artificibus nihil valeret industria, ut
se, suamque familiam alerent, eorum officia ad
divites mercatores ferebat, eosque exorabat, ut
æquo pretio emerent. Puellis, quarum res domi
angusta erat, ne egestate opprimerentur, aut cor-
rumpere otio, ipse opera famineæ artificii faci-
enda quærebat, ut laboribus suis viverent, nec
aliis oneri, nec sibi detrimento, atque exitio es-
sent.

§. 13. Ostiatim stipem emendicabat, ut dein-
de collectam, ad alendos pauperes, & sustentan-
dos carcere inclusos distribueret. Pupillorum, &
viduarum causas apud Judices strenue tuebatur,
ne divitum potentia oppressi, vel improborum
fraude circumventi, damnum, atque injuriam
acciperent: itaque miserorum perfugium pupil-
lorum tutor, viduarum defensor, esurientium
cibus, calamitosorum spes, ægorum solatium,
communis omnium parens erat, atque ab omni-
bus vulgo appellabatur.

§. 14. Montem Falconensem oppidum, vici-
naque loca, quo ad hibernas missiones, ineunte
anno millesimo sexcentesimo quadagesimo, ad-
venerat, atrox pestilentia invalerat, omnium, qui
erant contagioso morbo correpti, curam alacris
suscepit, contemnens præsentis mortis pericu-
lum, cui vivere Christus erat, mori autem lu-
crum.

§. 15. Anicii gravi sævientis fame, ingentes
pauperum greges pauper ipse, sola Dei providen-
tia confusus, alendos suscepit, & subsidiis undi-
que industriosa charitate, & pia sollicitudine cor-
rogatis, ter etiam multiplicato per miraculum fru-
mento, sustentavit. Siquidem renovavit benignis-
simus Deus, per manus Servi sui, prodigia Eliæ in
multiplicatione frumenti, quod in alimoniam

talibus fero-
tum tradit.

Præcipue ve-
ro pauperum
curam gerit.

Admirabilis
erga calami-
tosos quolibet
amor,

præsertim er-
ga desertos
ab omnibus,
& gravolent-
es ægros.

Bajuli instat
onera ad ege-
nos publice
portat.

Miræ adeo
sublevandos
indulget.

Captivis, vi-
ditis, pupillis
succurrit, ve-
re misero-
rum omnium
Pater.

Peste infectis
ministrat.

Sæviente fa-
me, paupe-
rum greges,
frumento et-
iam ter per
miraculum
multiplicato,
aluit.

paupe-

pauperum, in summa illa caritate annonæ, femina custodiendum tradiderat. Nam Servo Dei jubenti, ut pauperibus distribueret, respondit illa, arcam jam frequentibus largitionibus exhaustam fuisse: Iusta autem inspicere, imperioque parens, frumento exundantem invenit; necid semel, sed tertio contigit. Sed quoniam perfecta dilectio, quæ ab amore Dei proficiscitur, agit quidem quantum potest, ut proximus saluus corpore, salvusque animo sit, sed curam corporis ad sanitatem animi refert, ideo beatus Dei Servus curabat, ut per temporalia subsidia homines ad Deum traheret, & per corporalem alimoniam celestis evangelicæ doctrinæ cibo reficeret.

§. 16. Quare Anicii ter quaque hebdomada omnes in Ecclesia convocatos erudiebat, sæpe numero eorum audiendis confessionibus noctes prorsus traduxit infomnes; tanto enim animi studio, & charitatis ardore eorum invigilabat salutem, ut nullos labores, nulla vitæ incommoda sentiret.

§. 17. Numerosa semper pauperum turba, ubicunque degeret, stipatus erat: moleste, atque inurbane in eum irruentes, suavi excipiebat benignitate, & admirabili ferebat patientia; aliorum sublevans corporis angustias, aliorum sanans animæ infirmitates, nullum a se, si minus temporalis succurrere posset, spirituali auxilio destitutum præteribat: Sui enim oblitus id unum præ oculis habebat, ut omnes Christo lucrificaret. Hæcerat omnium votorum, & cogitationum suarum summa, regnum Christi amplificare, Dei gloriam, & hominum salutem promovere; ideo quandocumque dicebat, se nequaquam recusaturn celi deliciis ferius frui, si ea dilatione sibi concederetur, ut plures ad Dei agnitionem, amoremque perduceret.

§. 18. Quare id unum diu, nocteque propositum habebat, id vigili cura, infomni studio, ardentique charitate curabat in urbe, in agris, in templis, in foro, in custodiis publicis, in nosocomiis, in privatorum ædibus, in eo demum, quod poenitentibus mulierculis extruxerat cœnobio, ut bonos inflammaret ad virtutem, scelestos, & improbos revocaret a vitiis, curaret languidos, foveret tepidos, sanaret infirmos, sanos, validosque ad currendum in via Domini impelleret.

§. 19. Vitiis bellum indixerat, & quietem, famam, vitamque ipsam parvipendens, neque laboribus, neque angustis, neque minis, neque metu, neque ulla periculorum denunciatione retardabatur, quominus in discrimine æternæ salutis versantibus accurreret, flagitiosos homines a peccatis revocaret, perditæ famæ, profligatæque pudicitie mulieres e turpitudinum cœno educeret, orbas patentibus puellas, quarum pudicitia periclitabatur, in tuto collocaret: sæpe a flagitiosis hominibus multis obrutus injuriis, atque etiam verberibus graviter cæsus, dum a luporum rapacium manibus innoxias, vel infirmas animas abstrahere conatur: sæpe ab improbis nebulonibus deceptus, & contumeliis, atque opprobriis vexatus, dum quasi ad moribundi Confessionem audiendam per jocum; ac ludibrium evocatur; nunquam tamen fieri potuit, ut nocturnam morientibus operam, etiam cum suo gravi damno, & detrimento conjunctam præstare omitteret; aut, ut in procuranda animarum salute remissus ageret, aut, ut egentibus, atque agrotis opem per se ipsum, si necessitas urgeret, cunctantius afferret: Quippe bene redemptam existimabat, quolibet suo famæ, vel capitis periculo quamcumque opem, atque auxilium, quod hominibus, vel inopia, vel infirmitate afflictis, vel de animæ salute periclitantibus ferre posset.

§. 20. Biberat enim calicem divini amoris, de quo ait propheta -- Calix tuus inebrians,

quam præclarus est, & inebriatus fuerat ab ubertate domus ejus. Hoc enim calice inebriati ibant Apostoli gaudentes a conspectu Concilii quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati; hoc inebriati Martyres, læti euntes ad tormenta, ad leones, ad gladios, ad flammæ, ad necem, non agnoscebant uxores flentes, non filios, non parentes, non amicos; hoc inebriatus Beatus Dei Servus Joannes Franciscus, non labores, non angustias, non dolores, non contumelias, non infamiam, non mortem ipsam videbat; sed omnia terrena bona fluxa, & caduca parvifaciens, nihil erat tam arduum, tam difficile, tam laboriosum, tam cum vitæ, & mundani honoris discrimine conjunctum, quod non ultro lætus, & alacris pro Dei gloria, & animarum salute aggrediretur, in omnibus exhibens se ipsum, sicut Dei ministrum in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustis, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis, in castitate. Mirum dictu est, quot procellis jactatus, quot probris exceptus, & maledictis laceratus, quot injuriis, & contumeliis appetitus, quam sæpe conspersus luto, in cœno conculcatus, verberibus contusus, plagis pene ad mortem usque vulneratus fuit. Mansit invictum ad mundi procellas Evangelicum Sacerdotalis pectoris robur; & domum, quæ ædificata fuerat supra firmam petram, nec furentes improborum turbines, nec violenti tribulationum fluctus prostravere: mens in pietate solida, in fide firma, Deo devota, non victa est tentationibus, aut periculis, sed probata.

§. 21. Majori enim semper animo, & erectiori mente, primi superatis, aut laboribus, aut periculis, ad nova impeterritis pro Dei gloria veniebat. Itaque edoctus magisterio Dominico, sæpe unam percutientibus maxillam, alteram lætus exhibuit; minantibus stricto gladio necem, vel caput obtulit, vel pectus aperuit, sciens animam, qua diligebat Deum, mori non posse, nisi ab ipsa Dei dilectione, ob quam mors intentabatur, cessaret: si quis illius vicem doleret, corripiebat, admonens eum ignorare, quantum in tolerandis pro Christo opprobriis voluptatis inesset: sed qui propriis non movebatur malis, aliena forte marebat, miserans ad versariorum cæcitatem, furorem excusans, calamitatem deplorans, & fervidis ad Deum precibus pro eorum salute deprecabatur, atque ita, quemadmodum Servi Dei solent, se de suis inimicis ulciscabatur, ut cujusque animum, quo magis sibi experiretur infernum, eum majoribus demulceret officiis caritatis.

§. 22. Etenim una erat ejus animi sollicitudo, una cura, una cogitatio, ne Deus peccatis hominum offenderetur, ideo cum id, vel audiret, vel videret, maxime si prohibendi facultas nulla superesset, intimo doloris sensu urebatur, ut ex oculis lacrymæ, e pectore suspiria prorumperent, & interdum præ doloris magnitudine, pene animo deficeret, ut recte cum Sancto Davide exclamare posset: defectio tenuit me pro peccatoribus dereliquentibus legem tuam.

§. 23. Plena enim, & integra charitate in Deum flagrabat, Deum menti præsentem ubique habebat, quem assidue in corde gestabat; neque ab ejus suavissimo complexu ulla re avellabatur: nullus illi erat sermo, nisi de Deo, divinisque rebus; Deum in prosperis laudabat, ad Deum confugiebat in adversis, eum cunsulebat in dubiis, in eo omnes delicias, & voluptates, omnem consolationem, & gaudium, quod non datur impiis, collocatum, habebat: magnam noctis partem orans transigebat, quando poterat, in Ecclesia coram Sacrosancta Eucharistia; immaculatam hostiam quotidie Deo immortalis offerebat, ea celestis suavitatis dulcedine, eo fervore caritatis, ut pene a sensibus alienatus videretur.

lus Apostolorum, & Martyrum, bibit in tantis ærumnis.

Maxillam unam percutientem alteram præbet: strictis gladiis nudum pectus offert.

Admiranda charitas erga inimicos.

Ardentissimus amor Dei.

Deum videns offensum, defectus etiam animi patitur.

Nil cogitat, nil loquitur, nil querit, nisi Deum.

Orandi studium, Eucharistia cultus.

1737.
Corporis au-
steritates al-
perimur, præ-
ter labores as-
fiduos.

Nihil un-
quam alie-
num a perfe-
ctione in eo
notatum.

Profunda
humilitas.

Manfuetudo,
benevolen-
tia, modestia
plane angeli-
ca.

Incenta pro
Deo patendi
desideria.

Canadensem
Missionem
instante pe-
tente ex cupidi-
tate Martyrii,
cuius ei coro-
na non defui-
sse credenda
est.

Missiones in
Gallia maxi-
me arduas de-
cennio obit.

Ratio vite
plane apostoli-
ca in his ob-
eundis.

§. 24. Rebellantis carnis motus salutari poenitentia disciplina obtinendi sunt, & terreni corporis infesta labes, spiritali vigore calcanda est. Ut igitur caro, quæ concupiscit adversus spiritum, omni terrenæ infirmitatis pondere deposito, ad Deum anhelantem spiritum sequeretur, Servus Dei ceteris omnibus suavis & mitis, uni sibi asper, sancteque inimicus, corpus domabat asperissimo cilicio, cruentis flagellationibus, brevi somno, eoque super nuda tabula, aut humi capto, aquæ potu, vilique, & modico cibo, quo mortem arceret potius, quam famem pelleret, se, ut Deo viveret sustentabat: itaque omnes animi motus adeo compositos, atque in sua potestate habebat, ut nullus unquam in eo observatus fuerit, qui ad exactam Christianæ perfectionis regulam non conveniret: nunquam de se, suisque rebus in gloriam Dei, & proximorum salutem gestis verba faciebat; gratulantibus autem de tot pertinacibus hæreticis conversis ad Fidem, & innumeris peccatoribus ad penitentiam traductis, modeste respondebat, non ego, sed Deus.

§. 25. Honore ab aliis affectus, & laudibus ornatus, vehementer dolebat, & graviter tristabatur, laudem sibi tribui, quæ Deo soli deberetur, palam discedens, si probe notus esset, ac pro merito tractaretur, se prætercentium pedibus, ut vilissimum omnium mortalium proculcatum iri. Nam ex veracissima divinæ magnitudinis, & humanæ parvitatæ agnitione, & abjectissimæ filiorum Adam conditionis intuitu in se ipso, quod suum erat contemnens, & omne datum optimum, & omne donum perfectum de sursum esse cognoscens, persuasum habebat, nullam esse infamiam, aut injuriam, quam non promerisset: ideo si quispiam, eum, ut sæpe contigit, alapis, aut verberibus pessime acciperet; gratiam habeo, inquebat, pro certo habeo, me pluribus dignum esse.

§. 26. Manfuetus, mitis, & beneficus erga omnes, angelicam quamdam modestiam in verbis, incessu, vultu, totiusque corporis habitu præferebat, ut spectantium animis reverentiam, & venerationem sui, & amorem virtutis iniiceret.

§. 27. Divinus enim amor intus latens in pectore, transiverat in decus corporis, & internam sanctitatem externa prodebant signa virtutum: profecto amorem erga Deum, & animatam charitate fidem, sanguine suo testatam facere, & vitam ipsam pro Deo profundere ardentissime cupiebat, ut ei non defuisse credendum sit coronam Martyrii, cui animus patendi non defuit. Nam præter certa famæ, & capitis pericula, quæ pro Dei amore libenter, atque ultro subivit, non semel dicere auditus est: Quid mihi optatius, quam pro Christo mori? & ad Canadensem missionem, ut mortem pro Christi nomine opteteret, proficisci voluit, sed altissimo divinæ providentiæ consilio ei concessum non est, ut suæ gentis utilitati serviret.

§. 28. Quippe ultimos decem vitæ annos in sacris peragendis missionibus impendit, quorum sex primos, partim in inferiori Oecitania, partim in Vivariensi, Valentinaque Diocesi, novissimos autem quatuor in restituenda, stabiliendaque apud Velaunus Vivariensibus finitimos pietate collocavit. Anicii autem, quod Provinciæ caput est, æstivum tempus traducebat, hyeme vero agebat in circumpositis Urbi locis, cum frigore, & nivibus ab agrorum cultura coloni impediti, in suis tuguriis, & mapalibus otiantur.

§. 29. Modus autem, ac ratio vitæ, quam sibi ab initio constitutam, ad finem usque in Missionibus constanter servavit, huiusmodi erat. Horas nonnisi binas, vel ad summum ternas somno concedens, reliquam noctis partem meditando, precando, concionesque parando impendebat: Ubi ad destinatum locum pervenerat, imbre licet madidus, aut nive perfusus, itineris lassitudine, & labore confectus, divini

auxilii exposcendi causa, recta se ad Ecclesiam conferebat, quam si clausam reperisset, præforibus in genua provolutus, vel humi prostratus, Deum tanta spiritus contentione orabat, ut nec vi frigoris, nec ubertim quandoque cadentibus nivibus a piis cum Deo colloquiis avocaretur. Postridie summo mane Ecclesiam ingressus, obvia, familiarique oratione aliquod doctrinæ christianæ caput explicabat: operam deinde dabat peccata confitentibus; mox dicebat ad populum apostolico zelo, & animi contentione vitia exagitant, impellentque ad virtutem: quo peracto sedebat rursus in sacro penitentia tribunali, quoad oblato divinæ hostiæ sacrificio, matutinum tempus clauderet. Pomeridianum transmittitbat erudiendis pueris, visitandis ægris, pauperibus sublevandis, sedandis litibus, & dissidentibus in mutuum gratiam reducendis: sub vespem iterum concionabatur, confitentibus subinde audiebat ad multam noctem, adeo ut sæpe adhuc sejunum a sacro tribunali Patrochi, vel Populi ipsi veluti per vim avellerent.

§. 30. Sermo, & prædicatio ejus non in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus, & virtutis: nam simplex quidem, incompta, & popularis oratio, sed verbis inerat quædam occulta vis, & celestis gratiæ virtus, quæ audientium corda penetrabat, & eorum mentes, atque animos, sive ad fugiendum vitium, sive ad amplectendam virtutem facile impellebat. Accedebat actio ipsa vehemens, & zelo Dei incensa, voxque mire ad movendum efficax, ardoris nempe, & suavitatis plena, & quod longe majus est, constans, atque firma apud omnes opinio vera, non adumbrata virtutis, cui respondebant habitus oris ad modestiam, & humilitatem compositus, sancta sine furo simplicitas, penitentiam præferens, & pauperatatem; omnia demum cœlestem quamdam spirantia sanctitatem, quæ aspectu ipso commovebant animos, & ad Dei amorem rapiebant.

§. 31. Hinc incredibilis fiebat ad eum auscultandum, sive ex æquo, sive et superiore loco de rebus divinis disserteret, hominum concursus cujusvis generis, cujusvis conditionis, cujusvis ætatis, ipsique adeo hæretici virtutis admiratione capti, catholicorum ardorem quodam modo emulari, & vincere certabant.

§. 32. Difficile est hominum inire numerum, quos, vel ab omni genere flagitiorum ad bonam frugem reduxit, & in ea confirmavit, vel ab hæresi ad Ecclesiæ catholicæ sinum revocavit, & quod mirabilis est, plures catholicos adversus ipsum pessime animatos, & hostili odio incensos, pluresque calvinianos in suis erroribus pertinaces, & quorum conversionem frustra alii catholici dogmatis Doctores aggressi fuerant, paucis ipse verbis, sceleribus, erroribusque ereptos, christianæ virtuti, catholicæque veritati restituit. Itaque ubicumque evangelici seminis ferendi causa per aliquod tempus degerat, conspiciebantur compressa odia, extincta dissidia, expulsa impietas, debellata impudicitia, hæresis multorum animis evulsa, perditissimis etiam mulieribus inspiratus amor castitatis, restitutus sacramentorum usus, pueri, & majoris ætatis homines in christiana doctrina rite instituti, mores omnium immutati, & ad christianæ pietatis regulas conformati: tales erant ejus laborum, & apostolici zeli fructus, talia ejus sanctitatis, & evangelicæ prædicationis illustria monumenta.

§. 33. Sacro autem verbi ministerio primum per aliquot dies diligentem navabat operam in Oppido, vel pago, qui totius Regionis tractus, hominum frequentia, & loci quadam dignitate princeps quodammodo erat; deinde curas, & labores suos ad loca vicina conferebat: nullus erat locus tam incultus, tam agrestis, quo suæ cum charitas non propelleret: per vias situ, aspectuque hor-

Sermo ejus,
& prædicatio
in ostensione
spiritus, &
virtutis.

Incredibilis
ad eum au-
diendum
omnis gene-
ris hominum
concurfus.

Innumeros
peccatores,
& pertinaces
hæreticos
convertit.

Mores ubi-
que correcti.

Rusticos per
montes, per
sylvas, per
avia latibula
perquisitissimum
animarum ve-
nator.

ridas,

ridas, per aperta vitæ pericula rusticos in sylvis, & montibus, in suis mapalibus, seu potius latibulis sparsim degentes studiosissimum animarum venator pedes semper, & jejunos ut plurimum, vel modico cibo refectus, investigabat quos erudiret, quos solaretur, quos omni ope sublevaret; exemplo evangelici Pastoris, qui relictis nonaginta novem, vadit ad ovem, quæ perierat, donec inveniat eam, & si invenerit eam, suis humeris imponit gaudens, & ad ovile reducit.

§. 34. Quærens igitur deperditas oves, ibat anxius, & sollicitus, actus impetu divini amoris indefesso cursu per ardua, & immania quaque tendentis; iter faciebat per invia plerumque nemora, per abrupta montium asperiorum juga, per duratam frigore glaciem, per congebras, vel solutas, stagnantesque ex undantibus aquis nives, per densissimos imbres, procellososque hiberno celo ventos, per angustos tramites præcipitiis vallatos, per quos manibus, pedibusque reptare nonnunquam cogeatur: nihil est enim tam durum, atque ferreum, quod non amoris igne vincatur.

§. 35. Nullis igitur deterritis incommodis, nullis retardatis periculis, sæpe per ignotos calles recta dearravit via, sæpe in desertis mapalibus imbri, & frigori apertis pernoctavit, sæpe cum rerum omnium inopia constatus est; arduum aliquando montem superare aggressus, errante per glaciem, & nivem vestigio, ita corruit, ut crus frangeret, baculo tamen innixus, & a focio sustentatus, seu potius divino fretus auxilio, continuavit iter, & cum ad locum, quo tendebat, pervenisset, humanis deficientibus remediis, crus divinitus sanatus est, & obducto callo mirabiliter coaluit. Viribus interdum adeo fractus erat, ut pedibus consistere non posset: non semel contigit, ut e suggestu descendens, animo linqueretur: sed nullo commovebatur periculo, omni spe, ac fiducia in Deo posita, quæcumque temporum, locorum, negotiorumque facies esset, eundem oris habitum quietum, & serenum præseferbat, & tranquillissima animi Deo inherens dulcedine fruebatur: Placebat sibi in infirmitatibus suis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Christo: cum enim infirmabatur, tunc potens erat, celestibus affluens deliciis, quibus servos suos benignissimus Deus consolari solet.

§. 36. Itaque post evangelicæ doctrinæ semen in multis locis disseminatum, missionem Lalovesci, ignobili Viennensis Diocesis Pago in horridis Helviorum montibus posito, ultimis adventus Dominici diebus habendam incidit, quam sibi fore postremam, Deo docente, prædicit. Intolerabilis tunc, adulta jam hyeme, erat vis frigoris, & inexplorabilis viarum difficultas inter inaccessos montes nivibus, ac glacie coopertos, vallibusque difficillimis interjectos superanda occurrebat; nihilominus, Dei nomine invocato, in viam se dedit.

§. 37. Ad ceteros durissimos illius itineris casus accessit, quod recta deerrantem via, cum nox supervenisset, & nemo eum hospitio acciperet, in derelicto tugurio, ventis, ac nivibus pervio, intempestam, & perfrigidam noctem ducere necesse fuit. Et quoniam sudore madibus ob laborem itineris conspiterat, concrevit aspero frigore constrictus sanguis, & lateris dolore gravissimo, simulque acuta febris correptus est. Sed super omnem laboris magnitudinem, & penarum angustias ferventis amoris vi in Deum raptus, trahensque secum terrenum corporis pondus, liber, & admirandus supervolavit animus peninis pulcherrimis, & integerrimis, quibus ad Dei amplexum amor castus innititur.

§. 38. Pervenit Lalovescum, ubi Deum solum quærens, ad celestia sola aspirans, nullo cuiquam verbo de infirmitate corporis facto, concionem habuit ad frequentem populum e vicinis monti-

bus collectum, in qua labentis corporis imbecillitatem, amantis animi fervor, & apostolicus sacerdotalis pectoris vigor sustinuit. Inde nullo sumpto ad respirandum spatio, penitentes, confessionibus tota die auditis, Deo reconciliavit. Postridie erat Natalis Dominici dies: licet deterius semper se haberet, ter ad populum verba fecit, & reliquum temporis in sacro tribunali sedit; idem fecit in sequenti die, donec exhaustis prorsus viribus, & animo deficiente, humanæ conditioni cedere coactus, concidit. Vix post quartam horæ partem spiritu recepto, confessiones audire perrexit, ad focum assidens in domo Parochi, quo fuerat a rusticis deportatus; sed cum iterum animo linqui capisset, in lecto repositus est, ubi totius antea vitæ sacram exomologesim, quam paucos dies ante peregerat, iterum fecit; postea ingravescente morbo, ut summam Christi nascentis humilitatem, paupertatemque, quam totius vitæ tempore impense dilexerat, in ultimo vitæ actu exactius, ac diligentius imitando exprimeret, in stabulum deferri precatus est; sed ne citius deficeret, iussus lecto se continere, ibi Sacrosanctæ Eucharistiæ Viaticum, & extremæ Unctionis Sacramento munitus, dextera Crucifixi imaginem tenens, & ad celeste regnum, & immortalis gloriæ coronam a Christo Domino, & Virgine Maria invitatus, qui se videntes ei præbuerunt, anima Divino Salvatore commendata inter pauperum, & rusticorum turbas, quibus juvandis, & erudiendis omnem vitam suam, ac labores impenderat, hilari, ac sereno vultu spiritum Deo reddidit circa mediam noctem ultimæ diei exeuntis anni millesimi sexcentissimi quadragiesimi.

§. 39. Ut vero Dei Servus ex hac mortali vita decessit, una omnium vox fuit, sanctum obisse, & quamvis rigidissimum anni tempus vias faceret impeditissimas, tamen ad hanc vocem, quasi in vicinis locis omnibus, ac montibus exaudita fuisset, duo supra viginti Parochi, & tam densa convenere montanorum agmina, ut propter infinitam populi multitudinem concurrentem ad videndum, & osculandum defuncti corpus, differri in alium diem funus oportuerit.

§. 40. Postmodum, percrebescente sanctitatis ejus, ac miraculorum fama, Lalovescus exiguis antea vicis, paucis tantum constans casis, & tuguriis, cepit incolis frequentari, & quotannis redundare ingentibus advenarum catervis, eo per asperissimos montes confluentium ad Beatos Apostolici Viri cineres venerandos, & opem ejus in variis morborum, & calamitatum generibus implorandam.

§. 41. Itaque a bonæ memoriæ Armando de Bethune Aniciensi Episcopo, auctoritate ordinaria anno millesimo sexcentesimo septuagesimo sexto confectus est processus super vita, & miraculis Servi Dei.

§. 42. Duobus supra viginti postea annis elapsis, die vigesima quinta Januarii signata est commissio introductionis causæ. Datis subinde literis remissoria libus ad conficiendum novum processum auctoritate Apostolica super non cultu, eoque ad Urbem transmissis, ejusque validitate recognita, die trigesima prima Julii, anno millesimo septingentesimo approbata fuit Sententia lata ab Archiepiscopo Viennensi super cultu non exhibito juxta decreta felices recordationis Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri.

§. 43. Impetratis subinde literis tam remissorialibus, quam compulsozialibus eidem Archiepiscopo Viennensi, & Episcopis Aniciensi, & Valentiniensi directis, quorum in Diocesis diu versatus est Dei Famulus, ut de virtutibus illius, ac miraculis nova haberent testium examina, & novos auctoritate apostolica processus conficerent: Quibus itidem Romam missis, diligenterque expensis post diuturnum, & accuratum examen habitum in pluribus Congregationibus Venerabilium

Perstat in arduo evangelizandi pauperibus labore, nequicquam reluctantem gravi morbo.

Exhaustis denique viribus decumbere cogitur; Ad stabulum deferri postulat.

Sacramentis omnibus rite munitur.

Jesui, & Maria videndos ei se præbent & ad gloriam celestem invitant.

Intra dilectos sibi pauperes, ac rusticos dulcissime moritur.

Densa statim agmina montanorum cum Parochis duobus, & viginti undique occurrunt.

Ob ejus sepulchrum Lalovescus ignobilis antea Vicus, miraculorum frequentia nobilitatur.

Acta Canonizationis.

Processus Ordinarii Anicii.

Romæ signata commissio causæ.

Processus Apostolicus de non cultu.

Processus Apostolici de virtutibus, & miraculis.

Asperitates, & pericula difficillimum itinerum.

Maximi propece laboris.

Fractio etiam ex lapsu per glaciem crure, ite pedes pergit, nec Missionis labores intermittit, nullo quæsito humano remedio, crus divinitus sanatur.

Nullo unquam, quantumvis gravi periculo commoveatur.

Celestibus deliciis affluit.

Postrema missio Lalovesci.

Suam antea mortem prædicit.

Ex itineris incommodis dolore lateris, & acuta febris corripitur.

Missionem nihilominus aggreditur, & de more continuat.

Clemens Pa-
pa XI. decer-
nit constare
de virtutibus
heroicis.

Testantur
amplissime
multitudi-
nem miracu-
lorum Epi-
scopi Gallia-
rum plur-
quam vigin-
ti, alique
gravissimi
viri.

Clementis e-
jusdem XI. de-
creto de
miraculis.

Beatificatio
sub eodem
Clem. XI.

Nova post
Beatificatio-
nem miracu-
la.

Novi de il-
lis Apostolici
processus.

Clemen. Pa-
pa XII. de
novis mira-
culis Decre-
tum.

Decretum e-
jusdem Cle-
mentis de
Canoniza-
tione.

Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, tam super validitate processuum, quam super virtutibus Servi Dei, de-
mum, pia memoria Clemens Papa XI. Præde-
cessor noster die vigesima septima Martii, anno
millesimo septingentesimo duodecimo, auditis an-
tea in generali Sacrorum Rituum Congregatione
S. R. E. Cardinalium sententiis, declaravit Joan-
nem Franciscum de Regis tres virtutes theologa-
les, quatuor vero cardinales in gradu heroico
exercuisse.

§. 44. Placuit deinde aggredi examen miracu-
lorum, de quibus idem Archiepiscopus Viennensis
biennio ante datis, rogatu totius Diocæsanæ Syn-
odi, ad ipsum Summum Pontificem Clemem-
tem XI. Prædecessorem nostrum literis, testatus
fuerat: idemque fecerant, missis ad eundem Præ-
decessorem nostrum literis, Episcopus Aniciensis,
& Episcopus Valentiniensis Iudices in causa delegati.

§. 45. Quorum Antistitum gravissima testimo-
nia confirmaverant viginti duo, partim Archie-
piscopi, partim Episcopi Occitanæ, quadragin-
ta Urbium Legati, & universi Optimates, quo-
rum nomine ad eundem Summum Pontificem
Prædecessorem nostrum Archiepiscopus Narbo-
nensis in generalibus Provinciæ Comitibus scriptis.

§. 46. Sed quoniam tot miracula non pote-
rant propter multitudinem singula seorsim ex-
pendi, & multorum variis de causis, ut accide-
re solet, legitimæ, necessariæque probationes,
vel deperierant, vel haberi poterant, nonnullis
ex omnibus selectis, & in pluribus Congregatio-
nibus S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpo-
sitorum per triennium discussis: duo anno mille-
simo septingentesimo decimoquinto idem Præde-
cessor noster Clemens XI. decreto suo approba-
vit, miraculum scilicet repentinae liberationis
Joannæ Mariæ Peret Monialis a diuturna inferiorum
artuum ad motum impotentia, & hydrope
tympanite: & miraculum instantaneæ sanationis
Joannis Gasparis Montereymar Aniciensis ab enor-
mi hernia. Et demum anno insequenti, die vigesi-
ma quarta Maii idem prælaudatus Pontifex Præ-
decessor noster Servum Dei Joannem Franciscum
in Beatorum Confessorum numerum solemniter
adscriptis.

§. 47. Ab illo tempore non destitit Deus plu-
ribus miraculis sanctitatem Servi sui magis, ma-
gisque testari, ut in ejus gloriam erga ejus fide-
lem Servum cultus, & veneratio augeretur: ete-
nim vere pretiosa est in conspectu Domini mors
Sanctorum ejus, quando, nec terra carnis, vita
deserente, contemnitur, & invisibili anima de
domo visibili discedente, habitaculum Servi, cu-
ra Domini custoditur, & in gloriam Domini a
conservis fidelibus honoratur.

§. 48. Itaque novis apostolica auctoritate pro-
cessibus in Gallia conscriptis de miraculis, quæ per
intercessionem Beati Francisci post ejusdem Bea-
tificationem Omnipotens Deus operatus est, sep-
tem examini Sacrorum Rituum Congregationis
coram Nobis habitæ, propositis, duo decima
nona die mensis Martii currentis anni approbavi-
mus: videlicet primum instantaneæ liberationis
Mariannæ Forget ab ingenita in infernis artubus
ad motum impotentia Tolosæ in Ecclesia Socie-
tatis Jesu, dum Beatificationis solemnia perage-
rentur: Secundum instantaneæ sanationis Sororis
Mariæ Tereziæ de Montplaisant Monialis Professæ
in Monasterio Visitationis Civitatis Sancti amoris
Diocæsis Lugdunensis ab ingenti duritie, seu tu-
more in ventre, acuta febri, aliisque exitialibus
symptomatibus morti jam proximæ, nullo rema-
nente morborum vestigio, ac viribus incontinen-
ti receptis.

§. 49. Denique Venerabilibus Fratribus nostris
S. R. E. Cardinalibus in generali Sacrorum Rituum
Congregatione, unanimi Sententia suffragium fe-
rentibus, ad solemnem Beati Joannis Francisci ca-

nonizationem tuto deveniri posse, implorato prius
a Patre luminum præsidio, die quinta Aprilis so-
lemniter decrevimus.

§. 50. Quod autem faciendum supererat, ut
de præmissis omnibus ad universum S. R. E. Cardi-
nalem Collegium relatio fieret, in Consistorio fe-
creto diligenter peractum est a Dilecto Filio nostro
Antonio Felice tituli Sanctæ Prædixis Presbytero
Cardinali Zondadario nuncupato, qui suo & alio-
rum Cardinalium Sacrorum Rituum Congregatio-
nis nomine, B. Joannis Francisci Regis fidei inte-
gritatem, ceterasque egregias virtutes, & miracu-
la, accommodata oratione, exposuit, asserens omnia
ex Sacrorum Canonum præscripto optime compro-
bata fuisse: proinde se, collegasque suos censere
ad ulteriora, si ita Nobis videretur: progredi li-
cere, & Beatum Dei Servum in Sanctorum nume-
rum referri posse; quod ceteri omnes, qui tunc a-
derant Cardinales, gravibus Sententiis dictis,
unanimes comprobarent.

§. 51. Convocato deinde publico Consistorio,
in quo Dilectus Filius Joannes Aſcevolinus Aula
nostræ Consistorialis Advocatus pro ejusdem Servi
Dei canonizatione eloquenter peroravit, ac nomi-
ne Charissimi in Christo Filii nostri Ludovici Fran-
corum Regis Christianissimi, & Charissimæ in Chri-
sto Filia nostra Mariæ eorundem Francorum Re-
ginæ Christianissimæ ejus Conjugis, & quampluri-
um Venerabilium Fratrum Archiepiscoporum,
& Episcoporum Regni Galliarum: & potissimum
Provinciæ Occitanæ, necnon Dilectorum Filiorum
Magistratum, Procerum, & Populorum ejusdem
Provinciæ, & totius insuper Ordinis Clericorum
Regularium Societatis Jesu, ut ad eam devenire-
mus, humiliter supplicavit. Nos rei gravitatem, ac
magnitudinem præ oculis habentes, Cardinales,
Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos ibidem
præsentem omni animi contentione hortati sumus,
ut orationibus, jejunii instantes essent, quo beni-
gnissimus Deus lucem suæ claritatis super mentem
nostram effundere, & in voluntate sua dirigere di-
gnaretur.

§. 52. Deinde in semipublico Consistorio vo-
catis, non solum Cardinalibus, Patriarchis, Archie-
piscopis, & Episcopis prædictis, sed etiam nostris,
& Sedis Apostolicæ Notariis, Proto-notariis nun-
cupatis ex numero participantium, ac Palatii nostri
Apostolici causarum Auditoribus de more præsen-
tibus, quæ opportuna, & necessaria videbantur, de
eximia B. Joannis Francisci Sanctitate commemo-
rata sunt, cumque omnes ad ejus canonizationem
deveniendum, concordibus suffragiis censuissent,
Nos unanimi eorum consensu audito, aperuimus
os nostrum in benedictionibus, ac Dei nunc, &
voluntatem secuti, justum, & debitum esse censentes,
ut quos Deus honorat in celis, nos venerationis
officio laudemus, & glorificemus in terris, ce-
lebrandæ canonizationis diem indiximus, cunctos
adhortati, ut in orationibus, jejuniiis, & eleemo-
synis perseverantes, Spiritus Sancti gratiam nostræ
humilitati in tam alto negotio impetrare studerent.

§. 53. Demum peractis omnibus, quæ ex Sanc-
torum Patrum auctoritate, canonicis Sanctionibus,
S. R. E. antiqua consuetudine, ac novorum decre-
torum præscripto agenda, & observanda erant,
hodie, hoc est die festo Sanctissimæ Trinitatis, in
Sacrosanctâ Lateranensi Basilica, in quam solemni
Ritu cum Cardinalibus, Patriarchis, Archiepisco-
pis, & Episcopis supradictis, necnon dilectis filiis
Romanæ Curia: Prælati, Officialibus, & Familia-
ribus nostris, Clero Sæculari, & Regulari, ac ma-
xima Populi frequentia mane convenimus, postre-
petas a dilecto filio nostro Nereo S. R. E. Diacono
Cardinali Corsino nuncupato, nostro secundum
carnem, ex fratre germano, Nepote, per dilec-
tum filium Thomam Antamorum Consistorialis
nostræ Aula Advocatum, prædictas instantias, quæ
dudum Sedi Apostolicæ pro hujusmodi canoniza-
tione porrectæ fuerant, Nobisque a præfato ordine

Consistoria
plura Cardi-
nalem co-
ram eodem
Summo Pon-
tificem de more
habita.

Canonizatio
demum so-
lemniter ce-
lebrata die
festo Sanctis-
simæ Trinita-
tis ab eodem
Clemente
XII.

Cle.

† Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzia.

† Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna.

†

†

† Ego Franciscus Burgheius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.

†

†

† Ego Vincentius Tit. S. Petri in Monte Aureo Presb. Card. Bichius.

† Ego Joseph Tit. S. Thoma in Parione Presb. Card. Firrao.

† Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.

† Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.

† Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Cecilia.

† Ego Dominicus SS. Quirici, & Julita Presb. Card. Riviera.

† Ego Marcellus Tit. S. Maria in Ara Celi Presb. Card. Passari.

†

†

† Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pieri.

†

†

† Ego L. S. Maria in Via Lata Prior Decanorum Card. de Alteriis.

† Ego Carelus S. Agathe in Suburra Diaconus Card. Columa.

† Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.

†

† Ego Alexander S. Maria in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.

† Ego Nicolaus S. Maria ad Martyres Diaconus Card. Judice.

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego B. SS. Cosma & Damiani Diaconus Card. Ruspulus.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

Loco ✕ Plumbi.

Antonius Card. Pro-Datarius.

Pro Card. Domino Oliverio

Cajetanus Amatus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

CCV.

Beata Catharina Flisca Adurna Sanctarum Viduarum Albo adnumeratur, designata ad ejus festivitatem annuam peragendam die 15. Septembris.

C L E M E N S E P I S C O P U S

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

§. 1. **C** Audet, & exultat Romana Catholica Ecclesia suorum filiorum laeta victoriis, qui telis quidem Secularibus nudi, sed divina virtute armati adversus blandientis mundi insidias, vel frementis infernalis hostis impe-

tus, vel secularium turbinum minas spe vivida, mente incorrupta, constanti fide, caritate ferventi fortes, & stabiles in acie steterunt, & bonum certamen, certamen Caeleste, certamen spiritale, praelium Christi decertarunt, gloriosum cursum consummarunt, immarcescibilem coronam de manu Dei meruerunt. Glorietur igitur, & merito gloriatur pia mater Ecclesia fortitudine Martyrum, constantia Penitentium; Viduarum pietate, Castitate Virginum, & ceteris praeclaris suorum fidelium virtutibus; qui spectaculum facti mundo, & Angelis, & hominibus, militantes fortiter, & constanter dimicantes in se ipsis exhibuerunt supernae prodigia virtutis. Infirma enim mundi elegit Deus, ut confunderet fortiora, & ea, quae non sunt, ut ea quae sunt, destrueret. Omnipotens enim Dei virtus in servorum infirmitate clarescit, & supernae dignationis splendor, quo Servos suos illustrat, in Ecclesiae refunditur honorem, quae illos salutare lavacro spiritualiter peperit, doctrinae lacte aluit, Sacramentum Scripturarum roboravit eloquiis, Sacramentis armavit ad pugnam, hortamentis perduxit ad coronam. Itaque quo inimicorum major est impetus saevior pugna, longius certamen, pugnantis autem infirmior atas, sexus imbecillior, eo magis crescit vincentis meritum, & laus, & amantissimae matris gaudium, & gloria, quae Sanctorum recolens triumphos, eorum exhilarata laudibus, & potenti consilia patrocinio, quotidianas, quas ab ingratis accipit filiis, solatur injurias, & assiduas abstergit lacrymas, quibus funera plangit, & ruinas plurimum. Benedicamus Deo, qui non continet in ira misericordias suas, & Ecclesiam suam quotidie non desinit divinae gratiae prodigiis, & gloriosis Sanctorum Victoriis consolari. Cujus consolationis Nos, quos nullis nostris meritis universalis Ecclesiae regimini praeficere dignatus est, inter assiduos tribulationum, & adversitatum fluctus, quibus pro peccatis Nostris graviter vexamur, participes esse voluit in Beata Catharina Genuensi, quae fortis illa mulier fuit, quam inventu difficilem scriptura edixit, & cujus constantis animi fortitudinem caelestibus auxiliis roboratam, nec infernalis hostis impetus, nec multarum tribulationum impulsus quatere potuit, & ab illo avertere, quod in sublimitate mentis suae altissime conceperat, proposito sanctitatis.

§. 2. Nam per gratiam Spiritus Sancti naturae usum, & sexus infirmitatem transgressa accincta robore, & in spiritu ambulans desideria carnis non perfecit, sed in divina caritate altius fixis radicibus, & domicilio suo super petram robusta mole solidato firma, & inconcussa ad infernales incursus, & ad procellas, & turbines saeculi stetit, ut ad Dei munera per divina praecepta fortiter pergens feliciter perveniret. Hanc igitur hodierna die servatis de more solemnitatibus in Sanctarum Viduarum numerum ab omnibus fidelibus colendam auctoritate calitus Nobis impertita retulimus, & ideo ejus pie sanctaeque res gestas, praeclarasque virtutes breviter exponemus, ut earum commemorationem dolorem cordis nostri, & pectoris nostri angustias leniamus, & fideles omnes ad fugienda mundi hujus blandimenta, sequendasque virtutes praeclarae hujus Viduae exemplo provocentur. Experientia enim docente quotidie edificimus humanam infirmitatem in studio virtutum decurrendo exemplo amplius, quam praeceptis proficere; Quoniam nec difficile, quod jam factum est, aestimatur, & utile, quod probatum, & religiosum, quod hereditario quodam paterna virtutis usu in Nos est successione transfusum.

§. 3. Genua, quae celebris est in Liguria Civitas, & totius Genuensis Reipublicae caput, Catharina nata est anno millesimo quadringentesimo quadragesimo septimo: Patrem habuit Jacobum Fliscum Proregem Regni Neapolis, Roberti

B. Catharinam SS. Viduarum Catalogo adhiberi statuit.

B. Catharina Patria, genus, & primordia.

Fratri